

Ám Dạ Thao Túng Giả

Contents

Ám Dạ Thao Túng Giả	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7

Ám Dạ Thao Túng Giả

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại, trinh thám, đoản thiên tập hợp. Edit: A BíchBeta: ilysm”Ám dạ thao túng giả” kể về mộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-da-thao-tung-gia>

1. Chương 1

Trong văn phòng tại một tòa cao ốc nào đó.

“Cô yêu cầu trở thành trợ lý thám tử cảnh sát.” Lão đầu ngồi ở trước bàn làm việc không thể tin được vào lỗ tai của mình. Phải biết rằng, nơi này là trụ sở của cơ quan quốc gia chuyên nghiên cứu tâm lý tội phạm, nhiều nhà tâm lý học có bộ não hàng đầu còn chưa có cửa mà vào. Vậy mà cấp dưới trẻ tuổi mà ông đặc ý nhất, có khả năng nhất từ trước tới nay cư nhiên lại nói muốn được điều đến nhóm B của phòng hình sự tổ trọng án làm trợ lý cho một thám tử tên Oscar.

“Angie! Cô tốt nhất cho tôi một lý do thỏa đáng, tỷ như nói thám tử linh tinh gì gì đó là người từ sao Hỏa tới!” Đối diện với vị cục trưởng có phần mất khống chế này, người ở trước mặt ông ta lại có vẻ vô cùng nghiêm túc, cô gái tên gọi Angie lần lượt đưa lên một chồng tư liệu dày cộp, “ Kỳ thực chuyện này không liên quan gì đến thám tử kia, cục trưởng người đã bao giờ nghe qua cái tên “Khải” chưa?”

Cục trưởng: “Ách, là trinh sát mang biệt danh “Người thao túng” sao? Cảnh sát bên đó cũng thường nhờ anh ta hỗ trợ...”

Angie: “Cục trưởng cũng từng nghe qua lời đồn về anh ta?”

Cục trưởng hiển nhiên đã bình tĩnh trở lại: “Ách... Nhiều ít có một chút, ta có mấy bằng hữu làm cảnh sát, bọn họ đều đã từng thỉnh anh ta giúp đỡ. Án kiện hầu như đều được giải quyết rất nhanh, bất quá khi bọn họ nói chuyện cùng ta thì đều bảo anh ta là ma quỷ gì gì đó.... anh ta với cô thì có quan hệ gì?”

Angie: “Ngài còn nhớ có một lần tôi đến nhà giam điều tra tình trạng tinh thần của phạm nhân không? Ở đây có tư liệu của 70 phạm nhân, bọn họ đều có vấn đề về tinh thần nhưng mức độ không giống nhau! Trong đó có 47 người mắc chứng bệnh tương đồng, bọn họ đều nói mình từng gặp qua ma quỷ hoặc thiên sứ gì đó..., xưng hô không đồng nhất. Nhưng sau cùng đều có một câu nói, “Hắn có cánh! Ta thấy được! Là một đôi cánh có màu đen!”

Cục trưởng: “Tất cả đều giống nhau ư?”

Angie: “Không chỉ mắc chứng bệnh giống nhau thôi đâu, tôi điều tra tư liệu của bọn họ, tất cả đều phạm trọng tội, hơn nữa, quan trọng nhất chính là trong số 47 người đó, có 31 người là do Khải hiệp trợ bắt được, ngoài ra 16 người còn lại là do Khải lấy tư cách thám tử tư nhận ủy thác, tra ra hành vi phạm tội của chúng rồi thông báo cho cảnh sát đến bắt người.”

Cục trưởng: “Toàn bộ...”

Angie: “Sau đó tôi tìm thấy tư liệu về Khải, phát hiện có tất cả 51 án kiện đều là trường hợp liên quan hoặc do anh ta điều tra phá án, phạm nhân bị định tội là 55 người, trong đó 8 người đã chết, nguyên nhân tử vong khác nhau, nhưng trước khi chết đều được ghi lại là có thần chí không rõ ràng.”

Cục trưởng: “Nói cách khác bọn họ đều có liên quan tới anh ta....”

Angie: “Không sai! Tỷ lệ là 100%!”

Cục trưởng hiện tại đã quên mất sự không hài lòng vừa rồi: “Cô muốn đi điều tra anh ta?”

Angie: “Tôi phát hiện tư liệu về Khải tương đối ít, anh ta luôn luôn xuất quỷ nhập thần, nhận ủy thác cũng chỉ thông qua điện thoại. Bất quá tôi có nghe rất nhiều cảnh sát nhắc tới, thám tử Oscar là bạn tốt của anh ta, người đó cũng đôi ba lần nhờ Khải hỗ trợ, có lúc thậm chí là Khải tự đến tìm y.”

Cục trưởng lâm vào trầm tư: “Anh ta đích xác rất đáng giá để nghiên cứu, chỉ có điều... Cô đi làm cảnh sát có thể quá nguy hiểm hay không? Dù sao cô cũng là nhân viên văn chức...”

Angie: “Tôi cho rằng mạo hiểm vì chuyện này là rất đáng giá, hẳn có thể phiền phức rắc rối hơn so với bất kỳ tên tội phạm nguy hiểm nào!”

Ngoại ô thành phố tại một công trường xây dựng bị bỏ hoang, một vài học sinh trung học đứng trước cửa cổng thoát nước tối om tò mò từ ngoài nhìn vào.

“Cậu nói ở trong này có quỷ?”

“A! Tôi và Kiệt lần trước đi vào thì nghe được tiếng quỷ kêu! Đúng không Kiệt!?”

“Không sai! Lần đó quên mang theo đèn pin, cái gì cũng nhìn không rõ, hôm nay lại tới thám hiểm thử xem sao!?”

“Vậy chúng ta cùng đi!”

Bốn thiếu niên nắm chặt đèn pin trong tay mạnh dạn tiến vào, trong cổng thoát nước vô cùng âm u, đôi lúc có một vài con chuột chạy qua, mùi hôi thối khiến người ta ngạt thở, bốn người nơm nớp lo sợ đi hơn 10 phút đồng hồ, cho đến khi ánh sáng đèn pin chiếu đến bức tường bị bịt kín ở cuối đường.

“Cái gì cũng không có a!”

“Quả nhiên là nói bậy...”

“Xuýt...”

“Làm sao vậy Kiệt?”

“Nghe! Có âm thanh...”

Bốn người an tĩnh lại chuyên tâm lắng nghe, trong giây lát cảm thấy sống lưng rùng mình ớn lạnh....

Loáng thoáng, nhưng thực sự tồn tại, là từ phía bên kia tường đá truyền đến, tiếng kêu đó máy móc lặp đi lặp lại, nhưng nhất định không phải tiếng động do chuột tạo ra vọng lại....Thiếu niên do dự một chút, nhưng vẫn buột miệng hỏi: “Có.. Có người sao?”

“A!A!” Phía sau bức tường tiếng gào thét to dần lên... Tiếng hét khàn khàn, âm u vang vọng trong cổng thoát nước, kinh khủng hơn nữa, thanh âm đó giống như phát ra từ cổ họng bị xé rách của một con dã thú, tản mát vị đạo của máu. Bốn thiếu niên kia xuất phát từ sự hiếu kỳ, tất cả cùng đi đến cổ gắng đẩy bức

tường ra. Thở thật tựa hồ đã bị cống thoát nước ẩm ướt ăn mòn trở nên mềm xốp, bốn người cố sức vài lần, “Ầm” một tiếng, bức tường liền đổ sập xuống. Ánh sáng đèn pin chiếu vào bên trong động thất tanh hôi, đập vào mắt là thân ảnh quỷ mị đang nhúc nhích của một người, quần áo rách tả tơi, tóc dài che khuất khuôn mặt, mà ở dưới chân người đó, thỉnh thoảng nằm một đồng xương cốt u mịch trắng xóa. Gã dùng tay che mắt, ánh sáng đèn pin với y mà nói là quá chói gắt, trong miệng vẫn không ngừng kêu “A” “A”, tiếng rên kỳ quái như rít cổ bồng hòng, thanh âm như khóc, lại vừa giống như đang cười. Mấy thiếu niên kia đã sớm sợ đến mức hồn bay phách tán, hét lên một tiếng xoay người muốn chạy trốn, thì nghe thấy từ phía sau truyền đến tiếng kim khí va chạm vào nhau cùng tiếng gào thét chói tai: “ Cứu mạng!”

Lối vào cống thoát nước vây quanh không ít người.

“Thế nào?” Hai cảnh sát ở trước cửa động hỏi, “ Mắt đã thích ứng với ánh sáng chưa?”

“Ân” người ở bên trong mơ hồ lên tiếng trả lời, chậm rãi đi ra...Anh đứng bên ngoài cống thoát nước, ngửa đầu lên nhìn bầu trời, động tác có vẻ thành kính, bộ tóc dơ bẩn che khuất nửa gương mặt, nhưng đôi mắt nhìn lên thiên không kia lại giống như muốn thoát khỏi sự trói buộc của hốc mắt mà lòi hẳn ra... Bàn tay bẩn thỉu buông thõng xuống, cổ tay trái bị chiếc còng rỉ sét loang lổ cắm sâu vào thịt.

Cảnh sát A “ Tiểu tử này bị còng trên tường, trời biết hắn ở trong đó đã bao lâu...”

Cảnh sát B “ Tôi đi hỏi trước cấp trên một chút, xem tổng hản đi nơi nào mới tốt, dù sao bên trong còn có một đồng xương trắng...”

Một viên cảnh sát hướng về phía xe, cầm bộ đàm bắt đầu báo cáo, người khác dùng một cái thảm bao lấy thân thể của y, “Hiện tại đang là tháng 11 a! Cậu nhóc như cậu khẳng định là chịu cực khổ không ít...” Nhưng ngoài dự liệu của bọn họ, người nọ đột nhiên cố sức đẩy ngã viên cảnh sát, xoay người xô ngã những người còn lại, cướp đường mà chạy. Động tác cực nhanh giống hệt như...mãnh thú.

“Uy! Đứng lại!” Chờ hai cảnh sát phục hồi lại tinh thần muốn đuổi theo, gã sớm đã nhân lúc hỗn loạn mà đào thoát chẳng còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Sau khi được các chuyên gia giám định, đám xương cốt được tìm thấy có thời gian tử vong trong vòng một năm trở lại đây hoặc lâu hơn, trên xương rõ ràng có dấu vết bị gặm cắn, hơn nữa bao quanh bốn phía đều là những mảnh xương chuột còn sót lại, có thể thấy gã đã dùng cách gì để sống sót đến bây giờ...

Trong một căn phòng thiếu ánh sáng, tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên.

“Uy.”

“Là tôi...” Một người đàn ông độ tuổi trung niên có phần mập mạp gấp gấp nói qua điện thoại.

“Bình tĩnh đi, không có chuyện gì...” Nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, ngữ khí bình thản như muốn an ủi cái người đang phát cuồng ở đầu dây bên kia.

“...Muốn rời khỏi đây vẫn cần phải có tiền...” Nam nhân mập mạp vì kích động mà run rẩy, “Người hẳn cũng biết nếu sự việc kia bị bại lộ thì sẽ có kết cục ra sao...”

“...Được...”

Trong phòng làm việc của cục trọng án cảnh sát hình sự tổ B.

Mí mắt của Oscar từ lúc sáng sớm đã giật giật liên tục, quả nhiên....Cục trưởng mặt mày hớn hở nói cho anh biết ông ta đã vì anh mà an bài một người cộng tác.

“Xin chào ngài thám tử, tôi là Angie.”

“Cộng tác.” Oscar tròn mắt, anh từ trước đến nay luôn một mình phá án, huống chi người phụ nữ này xem ra chẳng thể giúp đỡ được gì, lại thuộc dạng nghiêm túc-đây là kiểu người mà anh không giỏi ứng phó nhất, mặc dù trông cũng không đến nỗi nào.

Điều này mới gọi là họa vô đơn chí, buổi sáng ở một trạm rác thải dơ bẩn bỏ hoang tìm thấy thi thể không đầu của một người đàn ông, qua báo cáo khám nghiệm tử thi, nguyên nhân tử vong là do một nhát dao đâm

thùng tim, đầu bị cắt xuống sau khi chết...Đây vốn là một vụ án hết sức phổ biến. Phải biết rằng, đối với một thành phố lớn phát triển tốt lại hỗn loạn mà nói, mỗi ngày có ít nhất gần hai mươi trường hợp chết mà không rõ nguyên nhân, bị phanh thấy cũng không hiếm. Thế nhưng chuyện tốt chưa tới chuyện xấu đã rình sau lưng,nhân viên khám nghiệm tử thi khẳng định rằng “ Thi thể của người này có dấu vết bị gặm cắn...”

Con người giỏi nhất là tưởng tượng —— “Chắc chắn trong cống thoát nước có kẻ ăn thịt người!” Thế là...chỉ bằng một cụm từ “ăn thịt người trong cống” cũng khiến nội thành rối loạn cả lên. Một người bằng xương bằng thịt lại có thể dễ dàng chạy thoát trước bao nhiêu cặp mắt của cảnh sát, ngay lập tức đội ngũ cảnh sát ở phạm vi một dặm xung quanh trở thành mục tiêu công kích của toàn dân! Cục trưởng bị truyền thông oanh tạc đến sứt đầu mẻ trán tàn nhẫn thông báo với Oscar, “Trong vòng một tuần phải tổng giam cho kì được cái tên quỷ điên ăn thịt người kia!” Còn không quên “thân thiết” bổ sung một câu, “ Nếu như nội một tuần vẫn không bắt được hắn, tôi liền điều cậu đi công tác trong cống thoát nước một năm!” Oscar mặt chau mày ủ dầy vút dự định sau khi tan tầm sẽ đi nhậu nhẹt chán chú chén anh vào sọt rác, nhắc điện thoại lên...

Sau khi đặt điện thoại xuống Oscar lập tức đi ra ngoài, Angie nói muốn đi cùng anh, bởi vì cô nghe được rõ ràng vừa rồi Oscar nói vào điện thoại: “Khải, cậu còn sống thật tốt quá... Đúng, đại phiến toái!...Bây giờ tôi sẽ tới tìm cậu... Đừng vô tình như vậy! Nếu như cậu không chịu giúp tôi, quãng đời còn lại của tôi sẽ gắn liền với cống thoát nước đó.”

Trong tầng hầm u ám.

Xiềng xích quét ngang trên mặt đất, xuyên thấu qua cánh cửa sắt bị khóa chặt là một thân ảnh đứng thẳng, khuôn mặt vì ngược sáng trừ bỏ cái bóng nhàn nhạt ngoài ra không thể nhìn thấy bất cứ điều gì khác. Nhẹ nhàng giơ tay ném vào một con chuột chết, đôi môi khẽ giương lên thành một đường cong mang theo tiểu ý lạnh lùng: “Ăn tối ngon miệng!”

Cùng với tiếng cười như điên dại của người đàn ông là tiếng thét thê lương thảm thiết vang vọng đến tận mái nhà cao chót vót....

Trên đường phố náo nhiệt.

Theo Oscar đi vào khu vực ồn ào thứ bảy, Angie hỏi: “Anh ta ở đây không có vấn đề gì chứ? Chỗ này tình hình trật tự trị an khá kém, hầu như tất cả những tên ác ôn đều tập trung tại đây, làm trinh thám như anh ta chắc hẳn đã đắc tội không ít người trong khu này...”

Oscar trả lời có vẻ khinh thường: “ Đối với anh ta,loại người mà so với bất luận tên ác ôn nào trên thế giới đều ác ôn hơn mà nói,nơi này chính là tốt nhất.”

Ở cuối con hẻm xa hoa trụy lạc này, có một tòa nhà hai tầng cũ nát, cửa ra vào làm bằng sắt, khép hờ. Bên cạnh có cửa sổ được mở rộng, phía trong có một bà lão đang ngồi rao bán thuốc lá, ở đằng sau bà có không ít đồ vật linh tinh, nào thuốc lá, nào rượu, thức ăn đóng hộp, báo chí,....

Oscar bắt chuyện với bà lão: “Uy! Đại thẩm! Bà cũng không thất đức đến mức bán thuốc lá cho tiểu quỷ này chứ!” Anh thân thủ nhanh nhẹn đoạt lấy bao thuốc trong tay tên tiểu quỷ nhìn qua chỉ mới mười ba tuổi kia, thuận tiện lấy mấy thanh kẹo que cắm trước cửa sổ nhét vào người nó: “Cái này thích hợp với nhóc hơn! Affin!”

Tiểu quỷ kia tiếp kẹo: “Oscar! Chính anh từ lúc mười ba tuổi đã bắt đầu hút thuốc! Là Khải nói cho tôi biết!” Tiểu hài tử tên gọi Affin vừa nói vừa chạy, “Anh ta bảo nếu như tôi hút thuốc tương lai nhất định sẽ ngốc nghếch giống anh!”

Angie vô cùng chú ý tới những lời của cậu bé kia, “Mười ba tuổi”. Lẽ nào, Oscar mười ba tuổi đã quen biết với Khải rồi sao? Như vậy bắt đầu từ khi anh ta ra tay xác thực là tìm đúng người.

“Tiểu tử thôi! Nếu tao bắt gặp mày lần nữa nhất định sẽ ném mày vào cống thoát nước!” Hiện tại Oscar hiển nhiên là rất có thành kiến với cái cống thoát nước.

“Cống thoát nước làm gì anh sao? Oscar.” Cậu nhóc đang chạy kia thu hút toàn bộ lực chú ý của Oscar cùng Angie, sau lưng bỗng truyền đến thanh âm từ tính ảm áp của một người.

“Khải!” Angie tinh tường cảm nhận thấy lúc miệng Oscar thốt ra cái tên này, trái tim cô đột nhiên run rẩy. Khi cô còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần cho tốt, thân ảnh màu đen đã thu vào trong tầm mắt. Anh ta so với tưởng tượng của Angie trẻ hơn rất nhiều, chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi. Toàn thân anh ta như được cả bóng đêm bao trùm, dáng người thon gầy mảnh khảnh, cùng mái tóc cắt ngắn đen tuyền làm nổi bật khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt bị che khuất bởi cặp kính màu đỏ nhạt khá lòe loẹt. Angie cảm thấy mình chợt nảy sinh ảo ảnh, giống như trong đêm trăng có huyết sắc bay qua, cây thánh giá nhỏ bằng thủy tinh màu đen trước ngực người đó thỉnh thoảng lại lấp lóe tinh quang. Phục hồi tinh thần mà tỉ mỉ nhìn Khải, anh ta mang lại cho người khác cảm giác yếu ớt như người phương Đông, nhưng lại mang ngũ quan tinh tế của người Châu Âu, biểu tình băng lãnh, con ngươi màu đen sâu thẳm.... Rất đẹp nhưng mang vẻ âm trầm nói không nên lời, giống hệt hắc miêu nửa đêm ẩn nấp trong các ngôi mộ. Khải diện vô biểu tình cùng Oscar bắt chuyện, cũng diện vô biểu tình mà liếc mắt nhìn Angie. Hắn cầm trong tay một túi nhỏ đưa cho bà lão kia “Mary, Chúa phù hộ bà”. Nói xong mở rộng cửa, ý bảo Oscar và Angie đi vào. “Lần này lại có chuyện gì vậy?”

Oscar: “Việc người đàn ông trong cổng thoát nước chạy thoát...Cậu đã nghe nói qua chưa?”

Khải: “Cục trưởng bảo anh đi bắt hắn?”

Oscar: “Nói chính xác ra thì là lão đầu kia muốn cậu đi bắt hắn.”

Khải: “Nên bảo với ông ta chia cho tôi một nửa tiền lương của anh.”

Oscar: “Nếu như cậu đồng ý, ông ta nhất định sẽ không chút do dự khai trừ tôi!”

Khải: “Mảnh đất kia không phải là của tư nhân sao? Vì lý do gì bỏ xó lâu như vậy?”

Oscar: “Không sai, chủ sở hữu là một phú thương trẻ tuổi tên gọi Carrington, hắn ta vốn muốn xây dựng ở đó một giáo đường để làm quà mừng sinh nhật 16 tuổi cho cô em gái La San. Thế nhưng một năm trước xảy ra sự cố, cô em gái đã chết, nên mảnh đất kia bị bỏ hoang đến bây giờ.”

Khải: “Sự cố?”

Angie: “Một năm trước, Carrington gặp tai nạn xe cộ, do bị trọng thương nên cần tiến hành giải phẫu thay tim ngay. Thế nhưng lúc đó lại không có trái tim thích hợp, Một bức di thư được gửi tới bệnh viện do chính tay em gái của Carrington viết “Sau khi tôi chết hãy lấy trái tim này cho anh tôi”, cô ấy ở trước mặt mọi người tự cầm súng bắn vào đầu mình. Sau khi phẫu thuật thành công, Carrington bị đả kích rất lớn, những người quen biết anh ta đều nói anh ta hầu như hoàn toàn sụp đổ. Mà Carrington còn có một người em trai nữa, cậu ấy cho rằng tất cả đều là lỗi của Carrington, anh em bọn họ thường xuyên bất đồng, sau cậu em trai bỏ đi, đồng thời bắt vô âm tín. Liền đó Carrington bán công ty đi, ẩn cư...”

Angie ngừng lại, bởi vì cô phát hiện Khải đang nhìn mình chằm chằm, “Làm sao vậy?”

Khải chuyển ánh mắt qua người Oscar, “Cô ấy là ai?”

Angie thiếu chút nữa tức đến hộc máu, đến bây giờ mới phát giác sự tồn tại của cô!? Người đàn ông này tuyệt đối là cố ý.

Oscar xấu hổ giải thích: “Ách, tôi quên không giới thiệu, cô ấy là người cộng tác mới của tôi.”

“Tôi là Angie, cửu ngưỡng đại danh (ngưỡng mộ đã lâu)! ”

“Nga...” Khải gật đầu 1 cái, : “Tiếp tục”.

Angie nản, chỉ phải tự an ủi mình rằng, đây là nghiên cứu phẩm tối trên quý, tuy tính cách hơi khác người, nhưng vì đại nghiệp, phải nhẫn a nhẫn a.

Oscar: “Hiện mới tìm hiểu được có chừng này... Chúng tôi đi tìm Carrington, hắn đối với việc kia tỏ vẻ không biết gì cả, nhưng chúng tôi làm cách nào cũng không liên lạc được với em trai hắn, cậu ta dường như đã bốc hơi khỏi thế giới này rồi.”

Nhà xác ở cảnh cục.

Khải nhìn đồng xương trắng cùng thi thể.

Oscar: “Có thể xác định thân phận không?”

Khải chỉ chỉ vào xác chết không đầu: “Bác sĩ, người thay trái tim cho Carrington Lại chỉ vào đám xương trắng: “Đây là em gái của Carrington.” Không để ý tới Oscar và Angie đang bốn mắt nhìn nhau, Khải nói muốn đến xem xét cống thoát nước kia.

Trong cống thoát nước.

Khải sờ soạng một chút trên vách tường.

Sau khi ra ngoài, Oscar hỏi: “Thế nào. Tôi không cần tiến vào đi...”

Khải nhìn lên bầu trời: “Ngày hôm nay thời tiết không tốt, ngày mai dường như trời sẽ nắng a?”

“Ân! Dự báo thời tiết nói trời quang, hơn nữa nhiệt độ không khí sẽ tăng trở lại!” Oscar tựa hồ sớm đã tập thành thói quen trả lời những câu nói không đầu vào đầu của Khải.

“Thế, hôm nay nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta sẽ đến gặp Carrington tiên sinh.” Nói xong, Khải vỗ vỗ tay rồi đi.

“Uy!” Angie lần đầu tiên nghe thấy Oscar nói năng nghiêm túc, vẻ mặt của anh có chút ngưng trọng, “Không phải là cậu đã biết trước rồi đó chứ.” Khải thoáng khựng người, hơi nghiêng đầu nhưng không quay lại. Oscar đột nhiên khôi phục dáng vẻ bất cần đời, hai tay làm dấu hình chữ thập giống như đang cầu nguyện, “Đại ca, cậu nghìn vạn lần đừng có đùa giỡn quá mức với lửa a!”

Trên đường trở về.

Angie hỏi Oscar: “ Anh bảo anh ta đừng đùa với lửa là có ý gì.”

Oscar: “Không có gì...”

Angie: “Tôi đã nghe qua không ít lời đồn về anh ta...”

Oscar: “Ân.”

Angie: “Anh với anh ta khá thân thiết, tại sao không giúp anh ta giải thích một chút?”

“...” Sau giây lát trầm mặc, Oscar trả lời: “Dù sao vẫn còn nhiều thời gian, cô hãy tự mình phán đoán đi.”

“Ngày hôm nay khí trời cũng không hẳn là xấu, thời gian cũng còn sớm, vì sao lại phải chờ đến ngày mai?” Angie kịp thời thay đổi trọng tâm câu chuyện.

Oscar: “ Khải quyết định như thế, khẳng định là có nguyên nhân...”

“Được rồi” Angie giống như nhớ tới điều gì: “Anh ta làm thế nào biết được danh tính của người chết?”

Oscar cười nói: “Thái độ của cô bình tĩnh đến mức ngạc nhiên, trước đó mấy người đồng sự phản ứng mạnh hơn nhiều.”

Angie: “Quả nhiên giống y như những lời đồn về anh ta.”

Oscar: “Chỉ là mẫn cảm hơn người bình thường một chút mà thôi, Khải có thể đọc được kí ức của bất cứ thứ gì, chỉ cần tiếp xúc trực tiếp sẽ giống như được xem một bộ phim, từng sự việc sẽ lần lượt hiện ra, khi còn bé cậu ta đã gặp không ít phiền phức.”

Angie: “Các anh từ nhỏ đã quen biết nhau sao?”

Oscar: “Khi tôi tám tuổi cũng là lúc cậu ta được linh mục đưa tới, khi ấy cậu ta chỉ là một thằng nhóc ba tuổi, thấy tôi câu đầu tiên cậu ta thốt ra là “Người vừa ăn vụng bánh quy của nữ tu sĩ” kết quả tôi bị dẫn cho một trận nhừ tử!”

Angie: “Linh mục cùng nữ tu sĩ? Anh ta ở tại nhà thờ sao?”

Oscar: “A, tên kia là cô nhi, không biết được linh mục từ nơi nào đưa về, còn tôi,cùng bà tôi ở cạnh nhà thờ...là khu thứ bảy phía nam của giáo đường.”

.....

2. Chương 2

Ngày hôm sau thời tiết thực sự rất tốt, ánh nắng chan hòa.

Khải, Oscar cùng Angie đi đến dinh thự cao cấp của Carrington ở ngoại ô thành phố.

Một nam nhân mới 32 tuổi như Carrington lại mang khuôn mặt ảm đạm hơn vẻ bề ngoài, quần áo cực kì sang trọng, nhà ở cũng vô cùng xa hoa, mỗi một chi tiết đều biểu lộ sự giàu có và cao quý của chủ nhân nó. Anh ta tựa hồ không mấy hoan nghênh sự viếng thăm của Khải và hai kẻ đi cùng, nhưng là một người có giáo dục, dù không hài lòng cũng vẫn lịch sự mời ba người bọn họ vào nhà. Mùi xạ hương nồng đậm khiến cho cái mũi bị viêm của Oscar phải hắt xì mấy cái liền mới dần thích ứng được. Ngoài dự đoán của Angie, Khải tháo kính mắt xuống. Đã không còn cặp kính màu đỏ che khuất, đôi mắt đen lầy hiện ra giống hệt với màu trên cây thánh giá bằng thủy tinh sáng bóng., thật giống như khi con người ta vừa mới sinh ra lần đầu tiên được nhìn thấy màn đêm, là sự sâu thẳm nói không nên lời. Bị một đôi mắt như vậy quan sát chăm chú khiến Carrington đang pha trà có chút mất tự nhiên.

Khải: “ Trong nhà của ngài Carrington hình như có dường một loài động vật ăn thịt?”

Câu hỏi của Khải làm Carrington chấn động, Oscar tức thì sắc nước trà.

Carrington: “Ngài đang nói giỡn đấy ư? Sao tôi có thể dường một thứ như vậy cơ chứ?!”

Khải: “Nga, trên thân thể động vật ăn thịt cỡ lớn luôn luôn có mùi vị đặc thù, khi tôi vào đây thoáng ngửi thấy được, tôi đã từng dường qua một con báo, trên người nó cũng có loại mùi này. Cũng có thể do xạ hương quá nồng nên nảy sinh ảo giác.”

Carrington: “Trở lại vấn đề chính, mấy người tìm tôi có việc gì?”

Oscar: “Ách... là chuyện có liên quan đến công trường đang thi công gần cổng thoát nước của ông...”

“Lại là chuyện này sao? Tôi đã nói qua với truyền thông cùng cảnh sát rất nhiều lần rồi: Tôi không biết!”

Angie: “ Ngài có thông tin gì về hành tung của em trai ngài – Arthur không?!”

Carrington đột nhiên giận tím mặt: “ Trước mặt tôi đừng..... nhắc đến tên thằng khốn đó.”

Oscar: “Ách...”

“Xin đừng hiểu lầm, chúng tôi không phải tới đây để tìm hiểu vấn đề này.” Khải tiếp lời của Oscar: “Chúng tôi là muốn thỉnh cầu trong mảnh đất thuộc quyền sở hữu của ngài và nhân tiện cả công trường gần cổng thoát nước, ngài có thể cho phép cảnh sát sắp xếp ở đó một vài trạm gác ngầm không?”

Carrington: “Trạm gác ngầm? Vì sao?”

Khải: “Ngoại trừ bảo vệ hiện trường ra, chúng tôi nghĩ người đàn ông kia rất có thể sẽ quay trở lại.”

Carrington kinh ngạc: “Cái gì?!”

Khải: “ Gã đã sống một năm ở đó, trong hoàn cảnh gian khổ như thế, thân thể hẳn nhất định phải tổn khá nhiều khí lực để thích ứng, bởi vậy ký ức lưu giữ lại cũng ngày càng mãnh liệt. Cho nên mới nói, nếu Gã muốn khôi phục lại cách sống trong quá khứ này là hoàn toàn có thể. Đúng không?” Khải thăm dò ý kiến của Angie.

“Án.... Khi đã thích ứng với một không gian hoàn toàn khép kín- tối tăm, ẩm ướt, oi bức, sẽ khiến hẳn nếu sống ở một nơi khác khô ráo sạch sẽ, trống trải hơn nảy sinh cảm giác bất an! Vì vậy trong tiềm thức luôn muốn trở lại cổng thoát nước, chỉ ít cũng phải tìm nơi có hoàn cảnh tương tự thì gã mới an tâm được. Mặt khác, tròng dạ dày của gã đã thích ứng với việc tiêu hóa và hấp thụ thịt sống, nếu ăn chín như tự nhiên sẽ không hợp với gã, thế nên gã vẫn phải ăn thịt tươi, hơn nữa còn phải là loại đã rửa nát....Ca bệnh như vậy không hề ít, người sói là một ví dụ điển hình...Ách... Tôi có xem qua một bài báo từng nói về vấn đề này...” Angie thật muốn tát cho mình một cái, thiếu chút nữa là lỡ miệng, cô len lén liếc mắt nhìn Khải và Oscar, hai người tựa hồ căn bản không thèm để ý tới, mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“...”Carrington trầm mặc trong chốc lát, sau đó nói, “Các người cứ tự nhiên, tôi không có ý kiến.”

“Cám ơn rất nhiều! Chúng tôi xin phép cáo từ.” Khải đứng dậy chuẩn bị rời đi, Oscar cùng Angie căn bản không rõ Khải rốt cuộc muốn làm gì, nhưng chẳng còn cách nào khác đành phải đi theo anh. “Nga, đúng rồi!” Khải từ trong ví tiền lấy ra một tấm ảnh đưa cho Carrington: “Có ấn tượng gì về hắn không?” Carrington đón lấy bức ảnh chụp thi thể không đầu, nhìn một chút rồi lắc đầu nói, “Không có.”

Rời khỏi ngôi nhà của Carrington, Khải giống như một người nhàn nhã thủng thỉnh quay về. Oscar đuổi theo: “Uy! Rốt cuộc là thế nào?” Khải đeo vào cặp kính che mắt, khẽ mỉm cười, quay đầu lại nhìn thoáng qua nơi ở giống như một pháo đài cổ kính của Carrington....

Ban đêm, Carrington bị ác mộng làm cho giật mình tỉnh giấc.

Nhớ lại những lời của Khải, “Gã nhất định sẽ quay trở lại với cách sống trước kia.”

Hắn cảm phần ném đồ đạc, mà con mắt hắc sắc kia giống như đang xuyên thấu qua màn đêm mà cười nhạo hắn. Hắn cầm theo đèn đi xuống tầng hầm: “Xem ra hắn đã biết...Vây...”

Ánh đèn chiếu trên mặt đất, cửa địa lao mở rộng, không một bóng người... Chỉ có một chiếc lông chim màu đen đang nhẹ nhàng rơi xuống....

Cảnh cục.

Oscar đang phi máy bay giấy.

Angie: “Thám tử, anh vẫn còn ngồi ở đây?! Đã qua bốn ngày rồi.”

Oscar: “ Sáng sớm hôm nay tôi và tiểu tử kia đi bố trí trạm gác ngầm trong công trường đang thi công, sau đó hắn bảo tôi trở về gấp máy bay giấy.”

Angie: “Vì sao?”

Oscar: “ Có trời mới biết, dù sao lần nào cũng bị hắn đùa giỡn xoay như chong chóng...”

Chiếc điện thoại gần ngay cạnh Angie đột nhiên đổ chuông, “Uy?!” Oscar bỏ nhào tới, nhưng cô đã đi trước một bước nhận cuộc gọi, “ ...Nga.. Vẫn chưa bắt được...Àch, yên tâm đi, có tin tức gì chúng tôi sẽ nhanh chóng thông báo cho ngài.. Được rồi, tạm biệt.”

Oscar: “Ai?”

Angie: “Carrington! Đường như đột nhiên trở nên rất quan tâm đến tình hình án tử.”

Oscar: “Con cáo già đó! Rõ ràng là hắn có dính líu tới việc này!”

Carrington buông điện thoại.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy một bóng người chợt lóe ngoài cửa.

Carrington: “Ai?!”

Không có tiếng trả lời, trong căn phòng vắng vẻ chỉ có những tiếng “ ai—ai—ai” vọng lại. Bên tai vang lên giọng nói của Khải: “Gã nhất định sẽ quay trở lại với cảnh sống trước đây...” Ánh dương quang xuyên thấu qua song cửa, hiện ra một bóng đen thật dài, dữ tợn vằn vẹo, đôi mắt hắc sắc giống như có mặt ở khắp mọi nơi, lật tung cả bàn đầy thức ăn, một chiếc lông chim màu đen chậm rãi rơi xuống bên khăn trải bàn...

Thời gian thường trôi qua rất nhanh, nháy mắt, kỳ hạn chỉ còn lại một ngày một đêm.

Oscar mắt thấy sắc mặt cục trưởng càng ngày càng kém, rốt cuộc đã không thể kiềm chế...

Gần như đâm sầm vào cả hai người, Khải tầm mắt không chuyển dán vào quyển sách trên tay: “Hey! Oscar, ở đây có bản đồ quy hoạch cống thoát nước của thành phố, nhìn qua có vẻ không tồi...”

Oscar nhần nhịn chịu đựng sự xúc động muốn đập cho Khải một trận, nói: “Đừng giỡn nữa Khải, cậu đã sớm biết có phải không? Là Carrington giúp anh ta ẩn nấp? Để bảo vệ cho em trai mình, đem anh ta giấu dưới một mặt thất nào đó trong pháo đài cổ kính kia, cậu nhất định có chứng cứ, nói mau!”

Khải: “ Đã qua sáu ngày chưa?”

Oscar: “Khải!!”

“Được rồi! Được rồi! Tôi nói.” Khải khép lại quyển sách trên tay: “ Anh hẳn là có chú ý tới căn nhà của Carrington rất quái lạ: Thứ nhất, ánh sáng trong phòng phi thường hờn ám, nhà anh ta bài trí hết sức xa hoa, nhìn mấy cái cửa sổ to sát đất rất phô trương kia, có thể thấy được bản thân chủ nhân nó cũng không hẳn là người không thích ánh mặt trời; thứ hai, mùi xạ hương thực sự quá nồng, giống như là để che đậy cái gì, một ngôi nhà lớn như thế lại giàu có vậy mà đến cả một người hầu cũng không thấy. Tất cả đều không phải quá kì quái hay sao? Liên tưởng một chút, nếu sống một thời gian dài trong điều kiện thiếu ánh sáng, con mắt sẽ quen dần, muốn khôi phục lại cũng cần phải có thời gian, ánh nắng trong thời gian ngắn khẳng định không được hoan nghênh. hủ thi (xác chết) tương đối nặng mùi, khi ở cùng chỗ với những thứ đó quá lâu, trên người tự nhiên cũng sẽ có vị đạo đó; nếu có người hầu, sẽ không thể che giấu bí mật...”

Oscar: “Quả nhiên là hắn đã tên kia giấu đi sao? Tôi đi xin lệnh lục soát.”

“Oscar!” Khải gọi với theo cái người đang chực phóng ra ngoài cửa “Hãy nghe tôi nói hết đã, phần sau mới là trọng điểm!! Kỳ thực có vấn đề nhất chính là bản thân Carrington! Khuôn mặt của hắn ta trắng bệch không có huyết sắc, thậm chí còn hơi xanh xao. Giống như bị bệnh, chỉ vì đã lâu không tiếp xúc với ánh mặt trời mới có thể như vậy. Mà vừa nãy tôi có nói qua, hẳn không phải là người không thích ánh sáng; rằng hẳn rất vàng, khẩu âm tương đối nặng, so với những gì mọi người thường nói về hắn có điểm khác, hàm răng thành ra như vậy là do ăn những thứ không sạch sẽ trong thời gian dài, tỷ như xác thối...; hắn mặc tương đối kín, nhưng để ý quan sát sẽ thấy dấu hiệu của bệnh ngoài da, hình như là một loại nấm. Đây không phải là loại bệnh nên thấy ở một người có thân phận như hắn, nhưng trong cống ngầm vừa nóng vừa lạnh, chân khuẩn rất dễ sinh trưởng; móng tay hắn vừa cứng vừa thô, trên tay có rất nhiều nốt ban, Carrington gia thế phi thường tốt, vừa sinh ra đã làm một cậu ấm, vì sao hắn lại có đôi tay của những người lao động nghèo khổ chứ? Bởi vì hắn ở một nơi mà ngoại trừ dùng tay ra sẽ không thể sử dụng bất cứ một công cụ nào khác. Hơn nữa trong trường hợp nhìn không rõ rất dễ bị thụ thương, ở miệng vết thương sẽ có bụi bẩn, sau khi vết thương đã lành sẽ xuất hiện vết ban có màu sắc na ná như vậy; điều then chốt nhất chính là, kiểu dáng cổ tay áo sơ-mi hắn mặc là loại có đường viền, và hầu như không sử dụng tay trái. Thế nên tôi cố ý đưa bức ảnh sang bên trái, hắn đã dùng tay phải để nhận, trông có vẻ khó khăn. Lý do rất đơn giản, bởi vì tay trái của hắn cả một năm trời bị còng, loại thương tổn này không phải chỉ trong ngày một ngày hai là có thể biến mất.”

“...”Oscar mồm há hốc dường như quên mất phải khép lại, “Chờ...Chờ một chút Khải... Cậu lại nói giỡn sao? Ý cậu là Carrington chính là ác ma trong cống thoát nước?”

Khải: “Sự thực là như vậy.”

Oscar: “Thế nhưng...Vậy thì ra Carrington kia là...”

Khải: “ So với việc trước kia hắn luôn sống âm thầm, nhưng gần đây lại bắt đầu lộ diện mà nói, xem ra....Trước kia là giả, đây mới là người thật. Nói cách khác, trước đó hắn sống trong cống thoát nước, em trai Arthur là người thay thế cho hắn.”

Oscar: “Anh em bọn họ chơi trò gì vậy?”

Khải: “Tôi có đi tìm hiểu thu thập được một số tin tức, đại khái là: năm đó Carrington cũng không cần thiết phải thay tim. Chính Arthur và tên bác sĩ (cũng là thi thể không đầu kia) nói dối cô em gái La San. Cô em gái đơn thuần trong lúc xúc động nhất thời đã vì anh trai mình mà hi sinh mạng sống. Arthur nhân cơ hội cãi nhau với anh trai đuổi hết người hầu đi, sau đó thừa dịp anh mình thể xác và tinh thần đều mệt mỏi thì ra tay đánh lén. Chờ khi Carrington tỉnh lại thì đã thấy mình bị còng trên tường trong cống thoát nước. Arthur nói cho hắn toàn bộ sự thật, đem hắn cùng thi thể cô em gái nhốt trong cống ngầm. Sau đó yên tâm thoải mái sống dưới cái vỏ ngụy trang là Carrington, cũng thậm chí tính toán anh trai hẳn là không cần đến vài ngày sẽ chết thối. Không ngờ rằng Carrington sức sống mãnh liệt có thể trải qua một năm trời ở đó, sau được người cứu thoát. Hắn trở về khu nhà cao cấp tìm cách báo thù em trai, cũng là lấy lại thân phận của mình. Vừa vặn đúng lúc ấy vị bác sĩ đã từng giải phẫu cho hắn phát hiện ra, thất kinh muốn gọi điện báo cho Arthur...Carrington hiển nhiên sẽ không bỏ qua cho hắn.”

Oscar: “Cậu đã biết từ sáu hôm trước, đến hôm nay mới nói cho tôi! Còn bảo tôi đi gấp máy bay giấy?!”

“Nga, nếu không bảo như thế cậu có khả năng sẽ phải cư trú trong cổng thoát nước, còn chuyện kia tôi nghĩ có lẽ tôi đã quên mất.” Khải làm như không có việc gì nói.

Khi cảnh sát chạy tới nơi ở của Carrington thì ở đó không còn một bóng người. Triệt để lục soát dưới tầng hầm ngầm, phát hiện trong địa lao có bóng người cuộn tròn.

Oscar: “Là Arthur sao?! Uy?! Người không sao chứ?! Chúng tôi là cảnh sát!”

Angie: “Hắn hình như là...”

Nhìn kĩ, người nọ hóa ra là Carrington, chỉ thấy hắc hình dung tiêu tụy, thần chí không rõ. Lúc mọi người đến gần, hắn thấy Khải đứng cách đó không xa, giống như nhìn thấy quỷ kêu lên thảm thiết. Oscar kéo hắn: “Arthur ở đâu? Em trai người ở đâu?”

Nhưng Carrington dường như đã phát điên, chỉ lặp đi lặp lại một câu duy nhất: “Tôi nhìn thấy rồi! Đôi cánh màu đen...”

Angie nhớ tới 47 phạm nhân bị giam trong ngục....

Oscar bắt lục, chỉ còn cách lôi hắn đi, anh hỏi Khải: “Em trai hắn ở đâu?”

Khải khẽ cười nói: “Cái đó... xuống địa ngục rồi...”

Oscar: “Hắn đã chết?!”

Khải mỉm cười xoay người rồi đi, lưu lại một câu: “Có lẽ... Nếu như hắn đủ may mắn...”

Oscar cùng Angie trên đường trở về.

Angie “Carrington nói hắn thấy được đôi cánh màu đen là có ý gì?!”

“..Àn..” Oscar mơ hồ đáp trả, trong óc vẫn không ngừng nghĩ đến câu nói kia của Khải: “Có lẽ... Nếu như hắn đủ may mắn...”

“Lẽ nào lại như vậy!” Oscar dường như đột nhiên nhớ tới điều gì xoay người bỏ chạy, Angie theo sát anh. Oscar chạy đến công trường bỏ hoang, lúc này có mấy cảnh sát đi ra, hắn là người trong trạm gác ngầm Khải bố trí ở đây.

Oscar: “Có ai đã tới đây không?”

Cảnh sát: “Không có, chúng tôi trực ở đây đã năm ngày, có mấy người bạn nhỏ muốn vào đây thám hiểm, đều bị chúng tôi đuổi đi.”

“Sáu ngày...Năm ngày.. lại trùng kếp tiểu tử kia rồi!”

Oscar cầm đèn pin chạy vào cổng thoát nước, chỉ thấy nơi Carrington bị còng trước kia nay thay thế bằng một người khác, hắn ngồi ở đó, vẫn không hề nhúc nhích, đầu và hai tay đều buông thõng, tư thế kia khiến Angie nhớ tới một con rối bị đứt dây...

Oscar: “Arthur?”

“Anh?” Arthur kêu lên với Oscar.

“Tôi là cảnh sát!” Oscar nhìn ra thần chí của hắn tựa hồ cũng không được rõ ràng lắm.

“Xin hãy tha thứ cho em! Anh! Tha thứ cho em!” Arthur hình như không để ý tới cái khác.

Angie: “Đã không cứu được...”

“La San?!” Arthur nhận lầm cô là em gái. “La San, là hắn đưa em tới sao? Anh đã nhìn thấy đôi cánh đó, nó màu đen...”

Angie: “Người thứ 49”.

Oscar: “Cái gì?”

“Đôi cánh màu đen rốt cuộc có ý nghĩa gì?” Angie nghiêm túc hỏi Oscar.

“...Cô không nhìn thấy sao?” Angie để ý thấy trong nháy mắt Oscar lộ vẻ kinh ngạc “Thật may mắn a...”

Angie: “Rốt cuộc là có ý gì?!”

Không để ý tới sự truy vấn của Angie, Oscar đi ra ngoài: “Ai..Sau khi tan tầm phải uống vài chén a, chúc mừng việc không phải đi công tác trong công ngầm! Thật không phải là một nơi tốt lành gì...”

Sáng sớm ngày thứ hai Angie một mình đến tìm Khải.

Khải đang ở dưới tầng hầm, bên trong chứa đầy các loại thư tịch cùng tài liệu.

Angie: “Những thứ này là gì?”

Khải: “Là bộ sưu tập cá nhân của Mary, bao gồm tình tiết hoàn chỉnh của các vụ án trên thế giới được ghi chép lại, còn có tiểu thuyết trinh thám cùng tiểu thuyết kinh dị.”

Angie: “Bà ấy vì sao sưu tập những thứ này?”

Khải: “Bà ấy nói bà ấy thích ánh sáng, cho nên cả đời phải sưu tầm bóng tối.”

Angie: “Nghe qua có vẻ mâu thuẫn.”

Khải: “Sẽ không a, có đen phụ trợ thì trắng sẽ càng thêm trắng.”

Angie: “Anh đã làm gì với Carrington?”

Khải: “Tôi cái gì cũng chưa từng làm.”

Angie: “Tôi đích xác nghe qua không ít lời đồn, nói anh có năng lực khống chế nhân tâm người khác...Nhưng tôi vẫn cho rằng đó là lời nói vô căn cứ.”

Khải: “Chính xác.”

Angie: “Vậy Carrington...”

Khải: “Tôi chỉ là làm ám thị tâm lý với hắn! Hắn sống trong cống thoát nước quá lâu như vậy, thân thể tự nhiên sẽ quen dần, hơn nữa sợ Arthur quay lại phục thù, xuất hiện loại phản ứng đó là rất bình thường! Cô cũng từng nói có ca bệnh như thế a.”

Angie: “Khó trách bọn họ đều gọi anh là người thao túng.”

Khải đưa cho Angie một quyển sách “Người thao túng bọn họ, cũng không phải là tôi.” Nói xong xoay người rời đi.

Angie: “Đôi cánh màu đen có ý nghĩa gì?”

Khải quay đầu lại: “Cô không nhìn thấy sao?” Có đôi chút giật mình.

Angie: “Là ý gì?”

Khải ly khai tầng hầm, để lại cho Angie một câu nói duy nhất: “Thật may mắn a...”

Angie cầm lấy quyển sách, tên sách là >, trên trang thứ nhất có ghi một câu “Nếu như còn có thể khóc, nên cảm thấy may mắn, nói như vậy là vì, thương tổn chỉ là đôi mắt của người.” Angie lẳng lặng ngồi một chỗ xem hết cuốn sách. Lúc đem trả lại trên giá thì chú ý tới đồng tư liệu ở hai bên, trên nhãn có viết “Ghi chép về những án kiện huynh đệ tương tàn từ 1990 đến 2000.”

Angie ra về cũng là lúc trời đã tối khuya, chẳng biết bắt đầu từ khi nào, thành phố đã đón trận tuyết rơi đầu mùa, phủ một lớp mỏng lên đất đai, trời đêm trong trẻo nhàn nhạt nhưng lạnh lùng, len lỏi qua đám đông vội vàng đi qua vũng bùn dưới chân, những bông hoa tuyết trắng xóa qua ánh đèn sáng rõ thật khiến người ta gai mắt.

END.

Truyện đến đây là kết thúc.

Xin chân thành cảm ơn các bạn đã theo dõi bộ truyện này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-da-thao-tung-gia>